

Wezensvreemd

Hij zwalkt door struikgewas met zijn logge laarzen in
modder

Takken van bedauwde bomen wuiven in wrange wind
Hoever is het nog naar de volgende luchtspiegeling
Waar kan hij rusten en avondlucht inademen

Over de vlakte schuurt opdwarrelend scherp stofzand
Zijn tranende ogen blikken in de verte, over opgroeiend
gras

Was hij maar thuis gebleven, veilig onder dikke dekens
Maar hij verkende de wereld om wijzer en toch wezens-
vreemd te worden

Afscheid

Achter gordijnen van afscheid schuilt groots verdriet
Duisternis blijft achter en verankert in troosteloze woorden

Een ademtocht van fluisterende herinneringen vormen
toekomstbeloftes

Tranen boetseren een handdruk van eeuwige vriendschap

Vluchten van afwezigheidsstilte steekt een doorn in bestaanszekerheid

Een achtergebleven ziel klooft breuken in lijf en leden

Boeien van verleden drukken voetafdrukken in gebroken gemoed

Waterbloemblad

Met potlood schrijf ik op water
Waterbloemblad gebruik ik als gum
Op de bodem zie ik spiegelschrift
Zodra water kabbelt rimpelt mijn tekst
Ik schrijf eindeloze verhalen
Totdat mijn potlood is versleten
Dan zie ik slechts mijn eigen spiegelbeeld

Mijn pennenvruchten worden door stroming meegevoerd